

MONTAŻ SYSTEMU WARSTWOWEJ IZOLACJI CIEPLNEJ

Temperatura otoczenia.

Montaż płyt za pomocą kołków nie wymaga specjalnej temperatury. Zastosowanie materiałów dodatkowych takich jak: pianka montażowa, klej do wklejania płytek uzupełniających, fuga dekoracyjna - powinno odbywać się w temperaturach dodatnich.

Powierzchnia ściany.

Nierówność ściany niższa lub równa 1 cm nie wymaga korekty.

W promieniu 1,2 m można mocować płytę.

Nierówność od 1 ÷ 4 cm powinna być wyrównana.

Małe powierzchnie wypukłe należy ścieńczyć, małe powierzchnie wklęsłe należy wyrównać tynkowaniem.

Ościeże i krzywizny.

Przy renowacji, jeżeli ościeże i krzywizny mają być zaizolowane, należy skuć tynk z krawędzi ościeży. Jeżeli nie jest wymagana izolacja ram, wystarczy jedynie ścieńczyć piankę poliuretanową z płyt kątowych, aby nie dopuścić do styku ze skrzydłami okna.

Parapety okienne.

Przy renowacji parapety okienne powinny być zmienione zgodnie ze sztuką budowlaną. Przy budynkach nowo budowanych parapety okienne powinny być zaprojektowane zgodnie z systemem.

Zaznaczanie linii montażu.

Pierwszy rząd płyt zaznacza się za pomocą sznurka i poziomicy, aby w ten sposób wyznaczyć i skontrolować linię poziomą układania płyt.

Listwy startowe.

Wykonane są z aluminium.

Służą jako linie wyrównania oraz jako ociekacze.

Należy je zamontować do ściany poziomo, kołkami rozporowymi lub specjalnymi śrubami.

Uszczelnianie pierwszego rzędu płyt.

Przed montażem pierwszego rzędu płyt należy położyć uszczelnienie na listwach startowych.

Zaleca się zastosować silikon lub uszczelki samorozprężne.

UWAGA:

Mocowanie systemu rozpoczyna się od narożników głównych budynku. Płyty i narożniki mocuje się do ścian za pomocą specjalnych kołków rozporowych lub śrub, bez użycia jakichkolwiek środków klejowych.

Montaż narożników głównych.

Płyty narożnikowe posiadają fabrycznie osadzone tuleje pod kołki rozporowe.

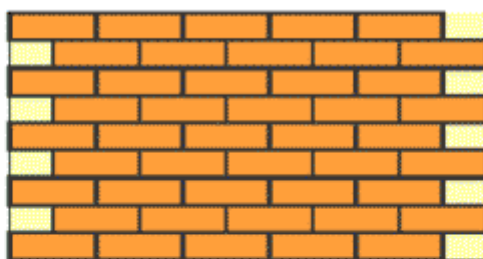
Ustawianie pierwszej płyty

Pierwszą płytę ustawia się na listwie startowej obok zamontowanego narożnika.

Mocowanie pierwszej płyty.

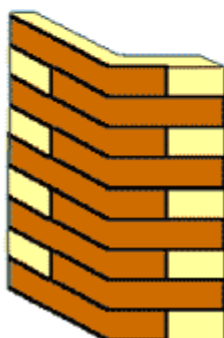
Płyty fasadowe posiadają fabrycznie osadzone tuleje pod kołki rozporowe. Płytę przykręca się do ściany stosując 9 kołków o odpowiedniej długości, (zwane również łącznikami) typu EJOT SDF, posiadających dopuszczenie do stosowania przy systemach klinkierowych. Głębokość wpuszczenia w mur 70mm (patrz plik „dane techn-EJOT-SDF.pdf”, do pobrania na stronie internetowej).

UWAGA : Rozróżniamy dwa typy „brzegów” płyt fasadowych i narożnikowych

typ „cała cegła”

typ „pół - cegły”

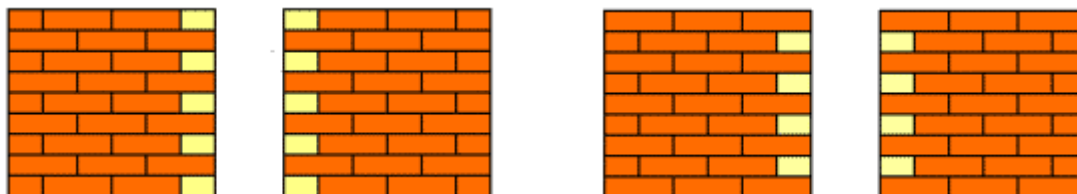

Typ „cała cegła” oznacza bok płyty, na końcach której są 2 całe cegły.
Typ „pół - cegły” oznacza bok płyty, na końcach której są 2 pół - cegły lub 2 rezerwy na cegły.

Podstawowe zasady montażu systemu

Zasada Pierwsza:

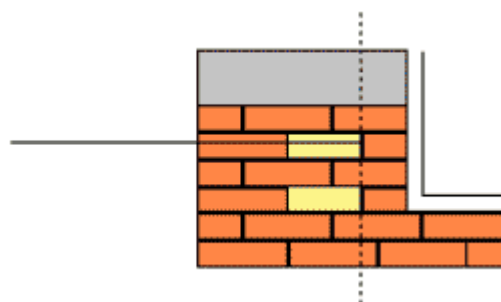
Łączenie płyt powinno być zawsze zrobione „brzegami” tego samego typu.

Zasada Druga:

Przy pionowym ułożeniu płyt - spoiny pionowe powinny być teoretycznie na tej samej linii (za wyjątkiem pierwszych spoin w kącie okna lub w kącie elewacji)

Fugę można przesunąć w linii pionowej tak, aby zachować optyczną harmonię wzoru cegły na całej elewacji.

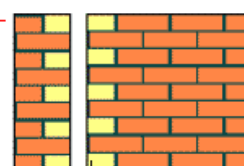
I. Rozpoczęcie montażu

1. Montaż rozpoczyna się od płyt narożnikowych na elewacji.

Narożnik elewacji
strona „całej cegły”

Narożnik elewacji
strona „pół - cegły”

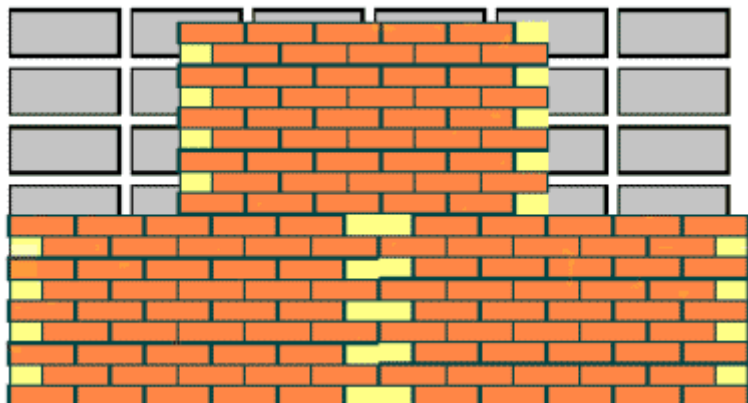

Płyta na elewacji brzeg
z „całą cegłą”

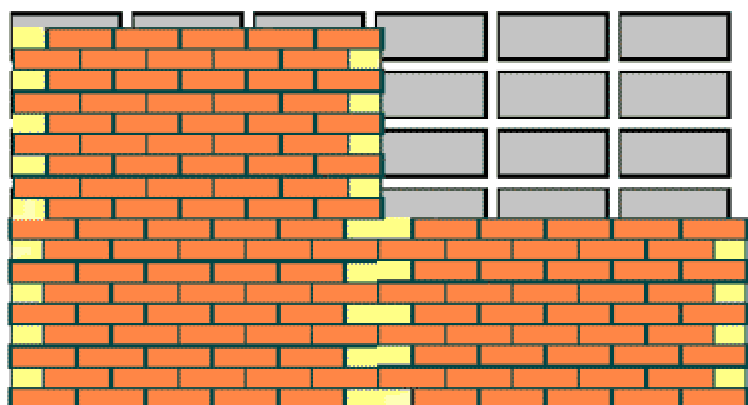
Płyta na elewacji brzeg
z „pół - cegłą”

2. Montaż na powierzchni bieżącej

a) spoina przesunięta

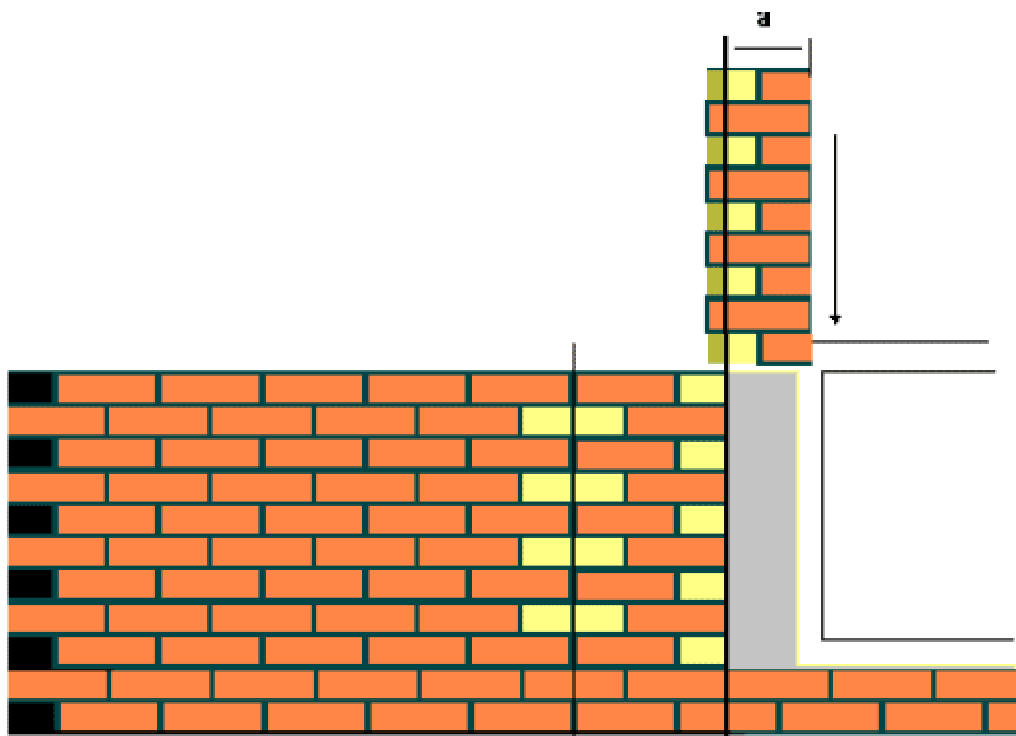

b) spoina bieżąca

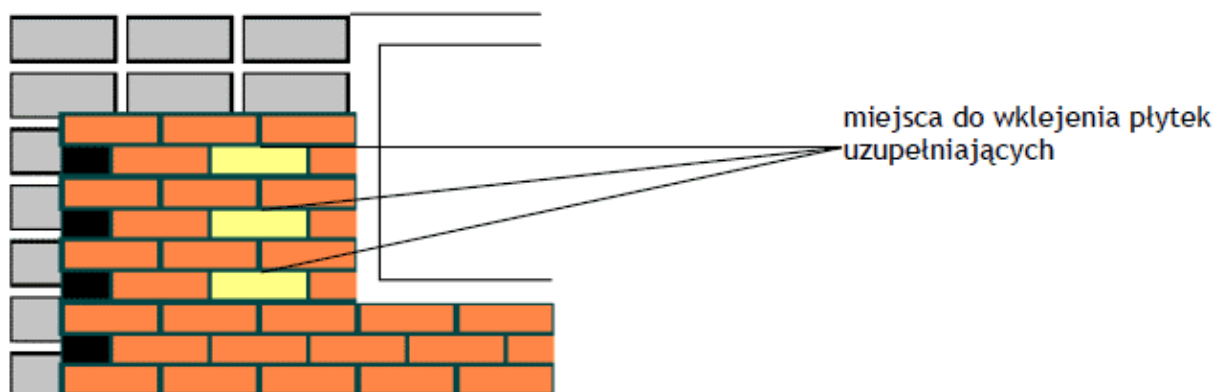
II. Montaż wokół okna z narożnikiem

1. Uciąć ostatnią płytę z wieloma „pół - cegłami” w taki sposób, aby rzędna „a” zawierała się między 125 a 240 mm na kąt. („pół - cegła” a „cała cegła”) Otworzyć „pół - spoiny” i rezerwy. Umocować ostatnią płytę.
2. Wybrać odpowiedni typ płyty narożnikowej zgodnie z zasadą pierwszą. Uciąć narożnik do dorównania. Jeżeli zachodzi potrzeba, wywiercić bezударowo dodatkowe otwory na umocowanie narożnika. Otworzyć „pół - spoiny”.

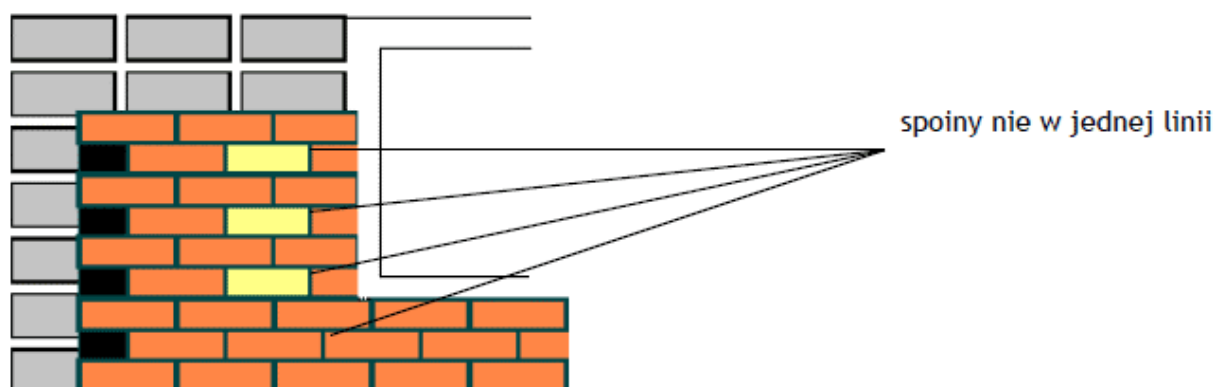

III. Przykłady różnych sytuacji, które mogą się zdarzyć w trakcie montażu:

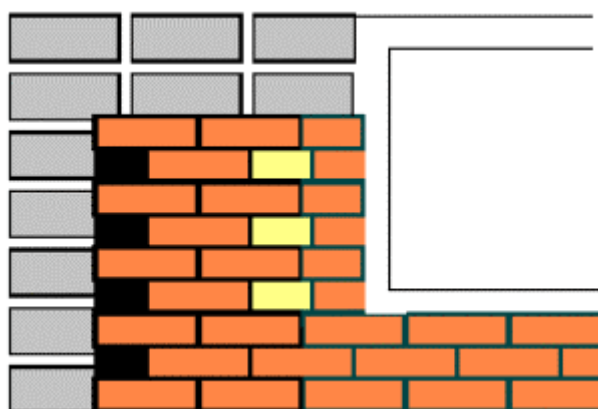
Rozmiary dokładnie pasują

Spoiny nie wypadają w jednej linii.

Skrajny przypadek braku wyrównania

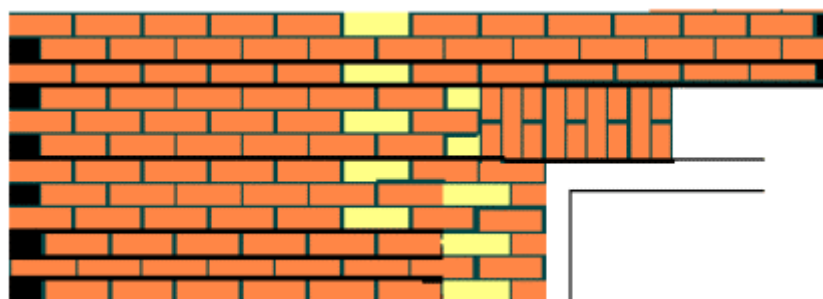
W tym przypadku należy zrobić poprawkę trzech cegieł.

UWAGA:

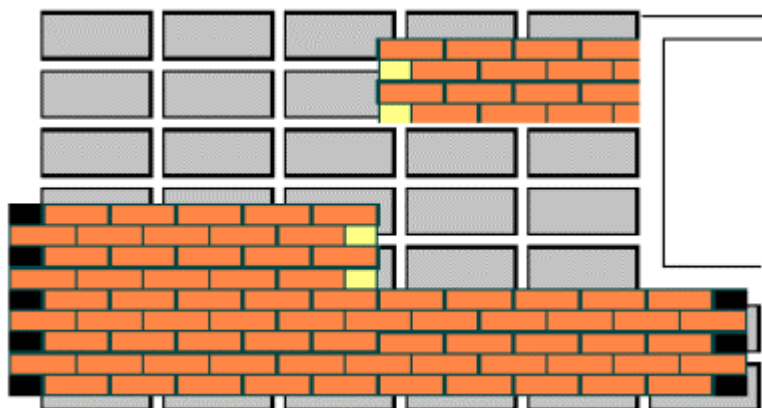
Jeżeli płyta do przycięcia ma bardzo małą szerokość (np. „pół - cegła”), należy przyciąć jedną cegłę na poprzedniej płycie, aby można było wstawić szerszy kawałek.

IV. Montaż na poziomie nadproża okna.

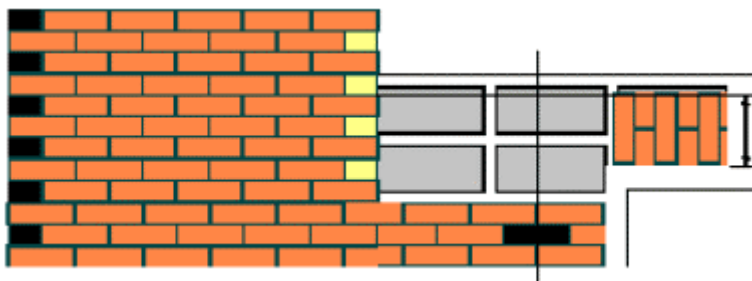
Przed pokazaniem ostatniego elementu kąta pionowego, należy przystąpić do montażu płytkatowych przeznaczonych do obudowy nadproży. Położyć tymczasowo pierwszy element, aby ocenić jak się on ułoży w stosunku do linii płytek cegieł.

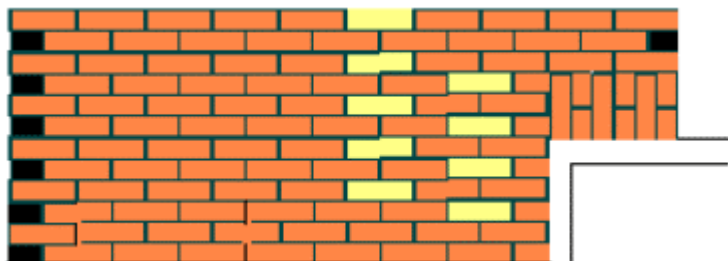
W celu polepszenia estetyki elewacji, zalecamy wyrównać, a więc uciąć część elewacji tak, aby górna krawędź została wyrównana ze spoinami poziomymi przylegających płyt. Nie należy ucinać powyżej wysokości jednego rzędu cegieł. Należy też pamiętać o odtworzeniu „pół - spoiny” na elemencie nadproża.

Po wyjęciu kąta należy przystąpić do jego ostatecznego umocowania. Należy uważać, aby ułożenie płytek w stosunku do pionowej linii rozcięcia było identyczne z każdej strony okna. Aby dać efekt nadproża „wysuniętego” można umocować na elewacji, od strony płyty kątowej - małą, dopasowaną część wyciętą.

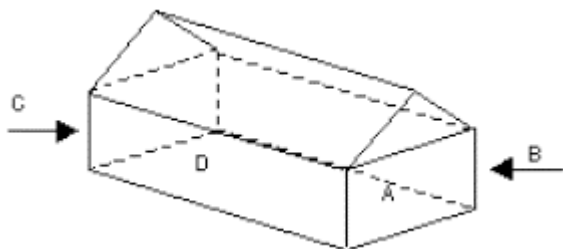
Przygotować i umocować wycięcie kąta otworu okiennego.

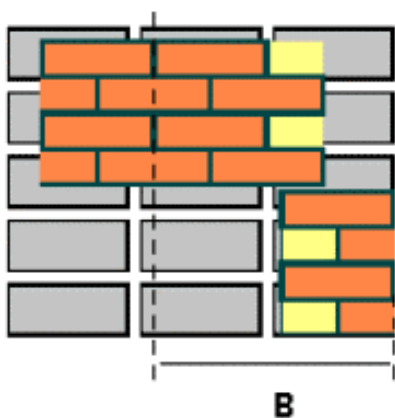
V. Zakończenie montażu: poprawki na płytkach.

Może się zdarzyć, że nie będzie można zastosować się do obu podstawowych zasad.

Przykład:

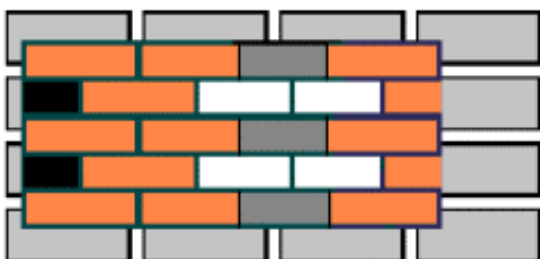
Wziąć wymiar B
(brzeg płytki na krawędzi narożnika)

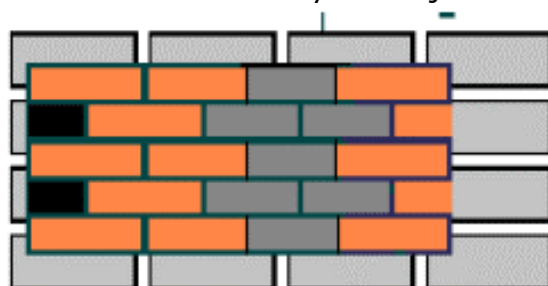
Uciąć płytę z $B/3$ począwszy od połowy spoiny. Uciąć narożnik($B/3$ – pół spoiny) od krawędzi. Przygotować wycięcie płyty na szerokość $B/3$ (pierwsza zasada)

Odtworzyć połowy spoin i rezerwy, a następnie wstawić wycinek płyty z odtworzonymi rezerwami.

Umieścić płytki łączące dopasowane do zarezerwowanych miejsc.

Klejenie płytek łączeniowych

Ponieważ miejsca gdzie mają zostać wklejone uzupełnienia pokryte są specjalnym płynem, miejsca te należy - jeszcze przed przystąpieniem do klejenia - dobrze rozdrapać. Przygotowany uprzednio klej do płytek nanieść na spodnią powierzchnię klinkieru i następnie silnie docisnąć i kontrolować, czy ściśle przylega oraz czy jest właściwie dopasowana do innych płytek. W celu uniknięcia przesuwania się płytki należy ją zablokować stosując do tego np. podkładki, gwoździe, itp.

UWAGA: Wychodzący spod płytki klej należy natychmiast usunąć.

Fugowanie.

Do spoinowania dopuszcza się stosowanie zapraw spoinowych powszechnie dostępnych w specjalistycznej sieci handlowej. Zaleca się zaprawy do fugowania następujących firm:

Sopro, Maxit Optiroc, Sakret, Mapei.

Nie spoinować podczas deszczu i mrozu

Wszystkie elementy metalowe, które będą przykryte spoiną muszą być wyjałowione.

Cała elewacja powinna być dokładnie oczyszczona (najlepiej umyta).

Spoina może być wykonane według trzech metod:

1. **Metoda tradycyjna** na żelazo, spoiną półsuchą dla wszystkich rodzajów płytek klinkierowych.
2. **Fugowanie maszynowe** z wykorzystaniem specjalnej fugi elastycznej o wysokiej wytrzymałości, całkowicie nie wchłaniającej wody (metoda zalecana). Minus – wyższy koszt
3. **Metoda posadzkarzy**, (stosowana wprawdzie przez wiele firm, jednakże z uwagi na możliwość wystąpienia zabrudzeń płytek klinkierowych – **NIEZALECANA!!!**).

Fugowanie zaleca się rozpocząć od góry, najpierw spoinę pionową a następnie poziomą.

Informacje dodatkowe:

1. Najlepszy efekt pianki poliuretanowej jednoskładnikowej uzyskuje się gdy jej temperatura wynosi od +21 do 25°C. Podczas wykonywania robót jesienią, zimą i wczesną wiosną należy przestrzegać zaleceń producenta pianki.
2. Otwory pod kołki rozporowe należy wiercić przez płytę w ścianie budowli. Używać do tego celu narzędzi zprawdzonych producentów.
3. Płyty mocuje się 9 kołkami, najlepiej w miejscach technologicznie zaznaczonych.
4. Rodzaj kołka zależy od rodzaju materiału z jakiego wykonana jest ściana ocieplanej budowli i długości warstwy izolacyjnej.
5. Przy łączeniu płyt z narożnikami, płytami progowymi i nadprożami obowiązuje zasada wiązania cegieł w murze.
6. Płyty i wszystkie inne elementy możemy ciąć na dowolne części i pod dowolnym kątem piłą kątową z tarczą diamentową.
7. Płytki elewacyjne i ich części oddziela się od poliuretanu odcinając je po obwodzie od mikrobetonu tarczą diamentową, a następnie oddziela się od poliuretanu szpachelką.
8. Wszelkie ewentualne ubytki poliuretanu powstałe podczas robót, uzupełnia się już na ścianie przy pomocy piany poliuretanowej jednoskładnikowej.
9. W wolne pola wkleja się płytki ceramiczne. Po sprawdzeniu czystości i jakości podłoża należy nałożyć na płytkę odpowiednią ilość kleju (zalecanego przez producenta płyt) i wcisnąć w wolne pole płytkę tak, aby tworzyła równą powierzchnię z sąsiednimi płytkami. W celu usytuowania płytki w odpowiedniej pozycji, stabilizować ją można 2-4 gwoździkami wciskanymi w materiał izolacyjny. Po sklejeniu gwoździe muszą być wyjęte.
10. Po całkowitym zamontowaniu płyt można przystąpić do fugowania spoin. Od jakości wykonanej spoiny zależy efekt końcowy wykonywanych prac. Aby uniknąć wszelkich zabrudzeń i wykwitów na kształtkach elewacyjnych należy ściśle przestrzegać zasad przygotowania zapraw oraz zasad techniki spoinowania